

Dalol a tenger
 a hulló est bársonyán.
 Elmerengek a fénylő
 sok csodán.
 A nappal lármája
 szép csendben elpihent.
 Ezüst vitorlát bontva
 a hold is útrakelt
 s kigyúlt mint esthajnalon
 örök tünemény
 hitem ötágú csillagán a fény...

(1948)

Dubrovniki vár

Századok penésze ül már falán;
 magas hegycsúcsra emelte félelem,
 mely kalózokat sejtett, vadakat
 a tenger kék útjain
 és kopjás, nagy hadakat
 a hegyekből jönni...

Madár se pityeg, hol ereje áll a kőben,
 mit vert hadak oly gyakran megcsodáltak
 véres elmenőben.
 Világa végtelen,
 felnézek rá sokszor, ha felhők belengik
 és megszedül itt lenn
 a föld velem.

Emelt fővel néz most is szét
 a méla tájon,
 melynek még mindig a legszebb éke.
 Százados kínokról sikongnak láncai.
 Sóhaj kél a föld alól
 elporladt sok-sok néma szájon
 és falain tapadva felcsillan
 rabszolgák könnyes veritéke.

Csak nézd meg jól
 és feszítsd füled vásznát az égre
 csodákról mesélnek köves ráncai,
 ha perdülnek körötte
 hűvös kis szelek táncai,
 felhők lágy pelyhe béleli.
 ... és halkán lekopnak koppasztó idővel
 bástyája csipkés szélei...

Kegyves vendéglátója ő a magas szeleknek,
mik hegyek hajlatán járnak
és tenger nagy vizén.
Ágyúja csövében hálót sző a pók
békés selyemnek
és elbabrálnak a táj bájos ujjai
csittuló, vén szívéen.

Ősi erősség, kifáradt szelek
hús otthona,
lábainál volt rabszolga népe láncon
már nem zokog.
Víg nap és új tenger ragyog most körülte.
s ormán a legszebb zászló
ott lobog...

(1948)